



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobců

a) **Mgr. X. X, LL.M.**, advokát

b) **JUDr. Y. Y., Ph.D.**, advokát

proti
žalované

oba zastoupeni Mgr. Václavem Láskou, advokátem
se sídlem Štefánikova 65/1, 150 00 Praha 5

Česká advokátní komora
se sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1

zastoupena JUDr. Janem Sykou, advokátem
se sídlem Školská 1736/12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 15. 9. 2017, sp. zn. K 59/2015

takto:

- I. Věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ad 26/2017 a 8 Ad 27/2017 se spojují ke společnému projednání. Věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 8 Ad 26/2017.
- II. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 15. 9. 2017, sp. zn. K 59/2015, a rozhodnutí kárného senátu žalované ze dne 30. 9. 2016, sp. zn. K 59/2015, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 19.794,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich právního zástupce.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím Kárného senátu kárné komise žalované ze dne 30. 9. 2016, sp. zn. K 59/2015, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byli žalobci uznáni vinnými z toho, že se – v případě žalobce a) od 16. 7. 2014 nejméně do 31. 12. 2014, v případě žalobce b) od 16. 7. 2014 nejméně do 19. 1. 2015 – podíleli na činnosti společnosti Dostupný advokát s.r.o. (dále také jen „společnost“) nabízející prostřednictvím webových stránek „dostupnyadvokat.cz“ obstarání právních služeb v oblasti práva, rovněž byli jedinými společníky této společnosti, přičemž žalobce b) byl i jediným jednatelem této společnosti, přičemž předmětem činnosti této společnosti nebyl výkon advokacie. Tímto svým jednáním při výkonu advokacie 1) nejednali čestně a svědomitě, 2) nepostupovali tak, aby nesnižovali důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržovali pravidla profesní etiky ukládající jim povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu a 3) k náboru klientů použili jiné osoby, čímž porušili § 16 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, (dále také jen „zákon“) dále § 17 zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže advokátů České republiky (etický kodex) a dále čl. 32 odst. 2 etického kodexu. Oběma žalobcům potom bylo podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona uloženo kárné opatření, v případě žalobce a) pokuta ve výši 10 000 Kč, v případě žalobce b) pokuta ve výši 15 000 Kč.
2. Podle prvostupňového rozhodnutí pochybení obou žalobců spočívalo zejména v tom, že k náboru svých klientů používali jinou osobu – spol. Dostupný advokát s.r.o.; takové jednání je přitom v rozporu s čl. 32 odst. 2 etického kodexu. Kárný senát považoval obchodní model, který si žalobci zvolili pro nabízení svých právních služeb za nečestný a ve výsledku snižující důstojnost advokátního stavu. Tento obchodní model měl totiž spočívat v tom, že žalobci inkasovali od jednoho klienta jednak úhradu za obstarání právních služeb (prostřednictvím spol. Dostupný advokát s.r.o., jejímiž byli jedinými společníky) a následně ještě úhradu za poskytnutí těchto právních služeb (ty měli poskytovat jako samostatní advokáti právě pouze žalobci). Původní nastavení obstarání právních služeb žalobců prostřednictvím společnosti a webových stránek www.dostupnyadvokat.cz navíc nepochybně směřovalo k reálnému riziku prolomení zásady mlčenlivosti. Nadto původní nastavení webových stránek mohlo u potenciálního klienta (coby průměrného spotřebitele) vzbudit dojem, že právní služby poskytuje přímo společnost, u níž jsou žalobci zaměstnání.
3. Žalobci proti uvedenému rozhodnutí podali odvolání, která Odvolací kárný senát odvolací kárné komise žalované rozhodnutím ze dne ze dne 15. 9. 2017, sp. zn. K 59/2015, zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“).
4. Žalobci se s tímto výsledkem neztotožnili a proti uvedenému rozhodnutí podali dne 22. 12. 2017 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s. Každý tak učinil samostatně, v případě žalobce a) bylo řízení vedeno pod sp. zn. 8 Ad 26/2017, v případě žalobce b) pod sp. zn. 8 Ad 27/2017. Městský soud tímto rozsudkem rozhodl podle § 39 odst. 1 s. ř. s. žaloby spojit ke společnému projednání, neboť obě směřují proti těmž rozhodnutím, přičemž oba žalobci byli shledáni vinnými za téže jednání, rovněž vznesli obdobné žalobní námítky (posouzení žaloby bude v případě obou žalobců stejné).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobci proti napadenému rozhodnutí a řízení, které vedlo k jeho vydání, shodně namítají nejprve několik procesních pochybení. Zaprvé namítají, že jim bylo odejmuto právo na obhajobu tím, že obvinění bylo až v závěrečné řeči kárné žalobkyně rozšířeno o jednání uvedené v čl. 32 odst. 2 etického kodexu (příčemž podle kárné žaloby byli žalobci obviněni z porušení čl. 11 odst. 3 etického kodexu). Žalobci odkazují na § 220 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), užitý na základě § 35e zákona o advokacii, v jehož důsledku může kárný senát rozhodnout pouze o skutku, který je uveden v kárné žalobě. Podle žalobců nebyla dodržena totožnost skutku, neboť kárná žaloba byla podána pro jiný skutek, než ze kterého nakonec byli uznáni vinnými. Žalobci v této souvislosti odkazují na komentář k trestnímu řádu (*Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2717 – 2748*) a v něm citovanou judikaturu trestních soudů.
6. Podle žalobců není dána totožnost skutku z důvodu, že následek kárného provinění dle čl. 11 odst. 3 etického kodexu (tj. ohrožení práv klienta v důsledku právní služby, kterou neposkytl odborník) je zjevně jiný než následek kárného provinění dle čl. 32 odst. 2 etického kodexu (tj. ohrožení férovosti tržního prostředí na trhu právních služeb). Dále z důvodu, že podstata jednání žalobců, která měla vést ke spáchání kárného provinění je odlišná, prvostupňové rozhodnutí hovoří o tom, že společnost měla nabízet obstarávání právních služeb, zatímco kárná žaloba hovořila o tom, že společnost měla poskytovat právní služby.
7. Zadruhé žalobci namítají, že rozšířením kárné žaloby v závěrečném návrhu kárné žalobkyně došlo k porušení práva na obhajobu podle § 2 odst. 13 trestního řádu, neboť žalobci nebyli na tuto skutečnost upozorněni předem, ani jim nebyla dána možnost doplnit vyšetřování v souladu s § 176 odst. 2 trestního řádu. Žalobci v této souvislosti odkazují na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 7. 2004, sp. zn. I. ÚS 639/03, a ze dne 4. 12. 2017, sp. zn. I. ÚS 645/16. Žalobci také argumentují, že kárný senát měl podle § 190 odst. 1 trestního řádu vrátit věc k došetření kárné žalobkyni, nebo žalobce upozornit dle § 190 odst. 2 trestního řádu na možnost odchylného právního posouzení. Totožnou námitku žalobci uplatnili již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, odvolací kárný senát se s ní ale nijak nevypořádal, resp. uvedl pouze, že v řízení nedošlo k omezení procesního postavení žalobců.
8. Zatřetí žalobci namítají některá další dílčí procesní pochybení. Podle jejich názoru došlo k porušení § 2 odst. 5 trestního řádu, neboť řízení probíhalo inkvizičním způsobem, kdy žalobci museli sami prokazovat, že obvinění uvedená v žalobě nejsou pravdivá (došlo k nezákonnému přenosu důkazního břemene). Žalobce b) např. musel na výzvu kárného senátu předložit velké množství dokumentů týkajících se společnosti a webu dostupnýadvokat.cz. Dále porušení zásady procesní rovnosti stran, kdy kárný senát zůstával po skončení jednotlivých jednání opakovaně za zavřenými dveřmi společně s kárnou žalobkyní. Dále porušení § 2 odst. 4 trestního řádu a § 13 odst. 1 a 2 advokátního kárného řádu, neboť docházelo k opakovaným průtahům v řízení.
9. Dále žalobci namítají nezákonnost hmotněprávního posouzení věci. Žalobci tedy začtvrté namítají, že se v řízení neprokázalo, že by se dopustili porušení čl. 32 odst. 2 etického kodexu (tj. použití druhé osoby k náboru klientů, neboť 1) v řízení nebylo prokázáno, že by společnost poskytla nebo zprostředkovala či obstarala jakoukoliv právní službu nebo nabrala pro žalobce jakéhokoliv klienta a 2) v řízení bylo naopak prokázáno, že společnost sama o sobě právní služby neposkytovala ani žalobci nezprostředkovávala žádné klienty. Navíc žalobce b) sám později (již po odstoupení žalobce a) od projektu) změnil nastavení projektu ještě před jeho „uvedením v život“ tak, že odpovídá klasické webové prezentaci jeho osobních advokátních služeb.
10. Žalobci namítají, že prvostupňové rozhodnutí je založeno na spekulaci ohledně důvodů, pro které se měli na společnosti účastnit, a sice že 1) chtěli získávat klienty prostřednictvím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

společnosti a 2) inkasovat prostředky za zprostředkování právních služeb. Podle žalobců se ale v řízení ukázalo, že se jednalo pouze o testovací nastavení webu www.dostupnyadvokat.cz (ve spise obchodní podmínky datované ke dni 21. 1. 2015). Toto testovací nastavení přitom nebylo reálně nabídnuto široké veřejnosti (neproběhla žádná prezentace např. prostřednictvím reklamy či jiné propagace), na webu bylo dostupné pouze krátkou dobu na začátku r. 2015. V řízení nebylo prokázáno, že by v rozhodném období společnost klientům reálně právní služby poskytla nebo obstarala. I kdyby se tak stalo, tak i přesto by se ale nejednalo o kárné provinění.

11. Žalobci doplňují, že v testovacím režimu zvažovali uvedené řešení proto, že zde existoval precedent v podobě obdobného nastavení nabídky právních služeb na webu poplatkyzpet.cz, za kterou stála respektovaná advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNĚŘI advokátní kancelář, s.r.o. Žalobci upozorňují na článek Petra Tomana uveřejněný Bulletinu advokacie (č. 6/2015) a na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 93 Co 111/2013.
12. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 22. 2. 2018 k podané žalobě zejména odkázala na prvostupňové rozhodnutí. Dále k namítaným procesním pochybením uvedla, že možnost vrácení k došetření je normováno v § 7 vyhlášky č. 244/1996 Sb.; přičemž v daném případě nebyly pro takový postup naplněny podmínky. K namítanému nezákonnému hmotněprávnímu posouzení uvedla, že zasažení „široké veřejnosti“ je nepochybným cílem umístění informací na web (vzhledem k volné dostupnosti webových stránek). Podstatou vytýkaného jednání nebyla skutečnost, že by klienti byli prostřednictvím webu skutečně získáni, proto tato okolnost nebyla dále zjišťována. Úmysl žalobců vyplývá nepochybně z činnosti, která jim byla prokázána. Brzké ustoupení od závadné činnosti bylo zohledněno při úvaze o kárném opatření.
13. Žalobce a) se v replice ze dne 19. 3. 2018 ohradil proti odkazu na § 7 vyhlášky č. 244/1996 Sb.

III.

Relevantní obsah kárných spisů

14. Řízení proti žalobci a) bylo původně samostatně vedeno pod sp. zn. K 59/2015; řízení proti žalobci b) potom pod sp. zn. K 60/2015. Usnesením přijatým kárným senátem při jednání ve věci dne 18. 12. 2015 došlo ke spojení věcí ke společnému projednání pod sp. zn. K 59/2015
15. Podle stížnosti ze dne 22. 1. 2015, kterou vůči žalobcům podal vedoucí odboru sekretariátu žalované, jim bylo vytýkáno to, že se podílí na činnosti (či tuto činnost podporují) právnické osoby (Dostupný advokát s.r.o.), která poskytuje právní služby, ačkoliv k tomu není oprávněna. Stěžovatel přitom odkázal na čl. 11 odst. 3 etického kodexu. Vedle toho stěžovatel upozornil na možné porušení čl. 31 odst. 1, čl. 32 odst. 2 či čl. 5 odst. 2 etického kodexu; za problematické označil možné porušení zásady mlčenlivosti, placení odměny za zprostředkování spojené s uzavíráním příkazní smlouvy.
16. Podle skutkové věty kárných žalob ze dne 3. 6. 2015, které jsou v zásadě totožného znění, se žalobci podílejí na činnosti spol. Dostupný advokát s.r.o. (resp. tuto činnost podporují), která prostřednictvím webových stránek „dostupnyadvokat.cz“ nabízí poskytování právních služeb a tyto právní služby poskytuje, a to aniž by k tomu byla oprávněna. Podíl žalobců je dovozen z jejich majetkové účasti ve společnosti (oba jsou jedinými společníky společnosti - každý s podílem 50 %), žalobce b) je potom jediným jednatelem společnosti. V odůvodnění kárné žaloby se rovněž uvádí, že webový projekt „dostupnyadvokat.cz“ je zaměřen na obstarání právních služeb. Podle kárného žalobce kárně obvinění porušili povinnosti advokáta stanovené v § 16 odst. 2 zákona o advokacii a v § 17 zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 11 odst. 3 etického kodexu, a to závažně ve smyslu § 32 odst. 2 zákona.
17. Ve vyjádřeních ke kárné žalobě se oba žalobci (vyjádření žalobce a) ze dne 9. 7. 2015 a vyjádření žalobce b) ze dne 8. 7. 2015) zaměřili na vylíčení skutkového stavu. Oba žalobci se rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vymezili zejména proti tomu, že by společnost poskytovala právní služby; žalobce a) potom zdůraznil svou omezenou a velmi záhy ukončenou účast v celém podnikatelském projektu; žalobce b) potom podrobněji vylíčil, jaký byl původní podnikatelský záměr – zprostředkování poskytování právních služeb žalobců prostřednictvím společnosti (resp. webových stránek www.dostupnyadvokat.cz, které společnost provozovala).

18. Z protokolu o jednání kárného senátu ve věci konaném dne 18. 12. 2015 vyplývá, že při jednání došlo k oddělenému výsledku žalobců. Otázky kárného žalobce a členů kárného senátu směřovaly na okolnosti vzniku a fungování společnosti ve spojení s webovými stránkami www.dostupnyadvokat.cz a žalobci; jaký byl podnikatelský koncept, se kterým žalobci původně počítali a jemuž odpovídala i původní (testovací) podoba uvedených webových stránek. Jednání bylo nakonec přerušeno za účelem, aby žalobce b) předložil další listiny potřebné pro posouzení věci.
19. V doplnění ke kárné žalobě ze dne 8. 1. 2016, kterým žalobce b) předložil listiny podle požadavků kárného senátu, žalobce b) znovu odmítl, že by společnost poskytovala samostatně právní služby. Společnost byla v době vytýkaného nastavení drtivou většinu času tvořena pouze osobami žalobců. Nepřichází tedy v úvahu ani naplnění skutkové podstaty čl. 32 etického kodexu – úplatné zprostředkování právních služeb – neboť logicky není možné, aby žalobci sami sobě zprostředkovali klienty.
20. Z protokolu o jednání kárného senátu ve věci konaném dne 17. 6. 2016 vyplývá, že při jednání byly provedeny důkazy navržené kárným žalobcem a žalobci. Následně došlo k doplňujícím výsledkům žalobců, který se týkal pouze aktuálního vývoje podnikatelského projektu a společnosti. Následně bylo jednání odročeno za účelem zjištění aktuálního stavu webu www.dostupnyadvokat.cz.
21. Z protokolu o jednání kárného senátu ve věci konaném dne 30. 9. 2016 vyplývá, že po doplnění dokazování bylo přistoupeno k závěrečným řečem. Nejprve kárný žalobce (který byl při jednání zastoupen) upravil kárnou žalobu, tak, že se žalobci podíleli na činnosti spol. Dostupný advokát s.r.o. nabízející prostřednictvím webového projektu „dostupnyadvokat.cz“ poskytování právních služeb v oblasti práva, rovněž byli jedinými společníky této společnosti, přičemž žalobce b) byl i jediným jednatelem této společnosti, přičemž předmětem činnosti této společnosti nebyl výkon advokacie. V návaznosti na to kárný žalobce rozšířil právní kvalifikaci uvedeného jednání tak, že představuje porušení čl. 32 odst. 2 etického kodexu.
22. Po závěrečných řečech žalobců v závěrečném návrhu jejich právní zástupce, Mgr. Václav Láska, namítl proti rozšíření právní kvalifikace, že kárně obvinění mají právo hned na počátku řízení být seznámeni s tím, co je jim kladeno za vinu, aby se proti vzneseným obviněním mohli účinně bránit. Následně kárný senát přistoupil k doplnění výsledku žalobců k jejich osobním a majetkovým poměrům. Po závěrečné poradě kárný senát vyhlásil kárné rozhodnutí (viz prvostupňové rozhodnutí).

IV.

Posouzení žaloby

23. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobci vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
24. Městský soud přistoupil ke spojení žalob obou žalobců ke společnému projednání (viz bod 4 shora), z tohoto důvodu dále již s žalobci dále nejednal jako s osobami zúčastněnými na řízení (každý z žalobců původně jako osoba zúčastněná na řízení přistoupil do řízení druhého žalobce).
25. Žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

26. Městský soud se předně zbýval dílčí žalobní námitkou vztahující se k procesním pochybením ze strany žalované. Žalobci uvádějí, že v napadeném rozhodnutí nebyly vypořádány jejich námitky stran procesního pochybení spočívajícího v neposkytnutí času na obhajobu po úpravě kárné žaloby v závěrečné řeči kárné žalobkyně (viz bod 7 shora). Žalobci tedy ve své podstatě namítají v této části nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
27. Městský soud k tomu konstatuje, že napadené rozhodnutí není v této části nepřezkoumatelné. Na str. 3 napadeného rozhodnutí je totiž uvedeno: „*Pokud kárně obvinění namítají, že v průběhu kárného řízení došlo k rozšíření jejich stábní, tak s těmito námitkami se nelze ztotožnit, neboť pro kárný senát je závažný skutek, pro který je podána kárná žaloba a totožnost skutku v daném případě byla i po úpravě zachována. Změněna byla pouze právní kvalifikace jejich soutěžního jednání v souladu se skutkovými a právními závěry kárného senátu v této věci, aniž bylo jakkoliv zhoršeno procesní postavení kárně obviněných, když právní kvalifikační skutku uvedeného v kárné žalobě není kárný senát vázán.*“ Z uvedeného je zřejmé, z jakého důvodu odvolací kárný senát považoval vznesenou námitku k procesnímu postupu kárného senátu za nedůvodnou, když za zásadní považoval okolnost, že i po úpravě kárné žaloby byla zachována totožnost skutku, přičemž zacílení obhajoby se – jak z této argumentace nepřímou vyplývá – váže právě pouze na skutek jako takový, nikoliv na jeho právní kvalifikaci.
28. Dále se tedy městský soud zabýval tím, zda řízení před správními orgány bylo zatíženo vadami, které namítají žalobci. Městský soud při tomto svém posouzení shledal, že jsou naplněny podmínky pro postup podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něhož [s]oud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
29. Podle § 35e odst. 1 a 2 zákona o advokacii, [p]odrobnosti o kárném řízení stanoví kárný řád. Nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu.
30. Podle § 33 odst. 1 věta první zákona, [o] tom, zda se advokát nebo advokátní koncipient dopustil kárného provinění, a o uložení kárného opatření rozhoduje v kárném řízení zabájeném na základě kárné žaloby podané kárným žalobcem (§ 46 odst. 3 a § 51 odst. 2) tříčlenný kárný senát složený ze členů kárné komise Komory.
31. Podle § 33 odst. 5 zákona, [k]árně obviněný má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu; má právo hájit se a navrhnout důkazy, které by měly být provedeny.
32. Podle § 7 odst. 2 věta první advokátního kárného řádu (vyhláška č. 244/1996 Sb.), [k]árná žaloba musí být podána písemně a musí obsahovat zejména popis skutku, v němž je spatřováno kárné provinění, odůvodnění a návrh na provedení důkazů v kárném řízení; v odůvodnění kárné žaloby je třeba uvést právní povinnost, jejíž porušení je kárným žalobcem vytkáno.
33. Podle § 8 advokátního kárného řádu, [S]oučasně se zasláním kárné žaloby kárně obviněnému sdělí předseda kárné komise účastníkům kárného řízení jména členů kárného senátu s poučením o právu vznést námitku podjatosti (§ 3 odst. 2 až 5). Předseda kárné komise vyzve dále kárně obviněného, aby se nejpozději do 15 dnů ode dne, kdy mu byla kárná žaloba doručena, ke kárné žalobě písemně vyjádřil; vyjádření se podává předsedovi kárné komise podáním adresovaným do sídla Komory.
34. Podle § 24 odst. 1 advokátního kárného řádu, [k]árný senát vysloví, že se kárně obviněný dopustil kárného provinění, jestliže bylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byla podána kárná žaloba, že tento skutek je kárným proviněním a že jej spáchal kárně obviněný.
35. Žalobci stran procesních pochybení žalované uvádějí v zásadě dvě námitky; první žalobní námitkou směřují k tomu, že byli uznáni vinnými ze spáchání skutku, ze kterého nebyli žalováni (tedy že nebyla zachována totožnost skutku uvedeného v kárné žalobě a následně v prvostupňovém rozhodnutí). Druhou žalobní námitkou směřují k tomu, že až v závěrečné řeči kárné žalobkyně byla změněna právní kvalifikace skutku, a to aniž by žalobcům byl poskytnut

dodatečný prostor k tomu, aby na takovou změnu reagovali a přizpůsobili jí svou obhajobu.
Městský soud musel přisvědčit oběma uvedeným námitkám.

36. **Městský soud se nejprve zaměřil na zhodnocení, zda v posuzovaném případě byla zachována totožnost skutku** (mezi tím, jak je vymezen v kárné žalobě, a tím, jak je uveden v prvostupňovém rozhodnutí). Z citovaného § 33 odst. 1 zákona o advokacii a § 7 odst. 2 advokátního kárného řádu je zřejmé, že kárné řízení je vedeno o skutku, který je vymezen v kárné žalobě, přičemž obviněný může být uznán vinným pouze ze skutku, který byl vymezen v kárné žalobě (viz § 24 odst. 1 advokátního kárného řádu); z toho lze dovodit požadavek na totožnost skutku.
37. Jak upozornili žalobci, tak otázka *totožnosti skutku* byla již bohatě rozebírána v trestněprávní doktríně a rozhodovací praxi trestních soudů; pravidlo dodržení totožnosti skutku je totiž zakotveno i pro trestní řízení – srov. § 220 odst. 1 a § 176 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Je zcela namístě, aby otázka *totožnosti skutku* – s určitými odchylkami danými jinou povahou a procesní úpravou kárného řízení – byla posuzována stejně i v případě kárného řízení. Městský soud v této souvislosti cituje z renomovaného komentáře k trestnímu řádu *Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013; konkrétně komentáře k § 220 odst. 1 na str. 2717 až 2749 (přímé citace jsou uváděné kurzívou), který příslušnou judikaturu i doktrínu zohledňuje. V komentáři je k podstatě skutku uvedeno: „Podstatu skutku tvoří jednání pachatele (obžalovaného) a následek tímto jednáním způsobený, který je relevantní z hlediska trestního práva hmotného. Jednáním je projev vůle pachatele ve vnějším světě, který může spočívat v konání (komisivní delikt) nebo v opomenutí, nekonání (omisivní delikt). Jen takové děje, které jsou jednáním, lze v trestním řízení dokazovat a právně kvalifikovat a jen jednáním může být způsoben následek významný pro trestní právo. Následek spočívá v porušení nebo obrožení hodnot (zájmů, vztahů) chráněných trestním zákoníkem (tj. života, zdraví, osobní svobody, majetku atd.) a jako znak některého jednotlivého, individuálního trestného činu ve své konkrétní podobě spojuje dílčí útoky (akty) do jednoho skutku a zároveň umožňuje dělit chování člověka na různé skutky (R 8/1985, R 5/1988 a R 1/1996-I.)“ Naopak je zdůrazněno, že skutek jako takový nespočívá v právní kvalifikaci jednání či následku: „Skutkem je tedy soubor určitých, konkrétně popsaných skutkových okolností, nikoli jejich právní posouzení (srov. ÚS 21/2002-u.)“ Současné ale platí, že pokud by *změna právní kvalifikace* [spočívala] *v takových skutkových změnách, při kterých se již mění i podstata skutku, totožnost skutku nebude zachována.*“*
38. Jak je v komentáři dále shrnuto, tak totožnost skutku je zachována zejména při naprostém souladu popisu skutku v žalobním návrhu a ve výrokové části rozsudku soudu či případně alespoň shodu v podstatných skutkových okolnostech. Dále potom v případě, že je „*úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku [či] je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání [či] jednání nebo následek (nebo obojí) jsou [...] alespoň částečně shodné, musí být shoda ovšem v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu.*“
39. Podstatné je také, jak zdůrazňuje komentář, že skutek může být do jisté míry modifikován v závislosti na zjištění, ke kterým dojde v průběhu projednávání obžaloby – v závislosti na provedeném dokazování apod.: „*Teorie a praxe přitom nechápe totožnost skutku jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsanými v žalobním návrhu a výrokem rozhodnutí soudu. Postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi, přičemž soud může a musí přiblížit i k těm změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednávání věci v hlavním líčení, bez ohledu na to, zda zlepšují nebo zhoršují postavení obžalovaného. Některé skutečnosti v rozhodnutí soudu tedy mohou oproti obžalobě přibýt, některé mohou odpadnout, soud může upřesnit nepřesný popis z obžaloby, nesmí se ovšem změnit podstata skutku (srov. R 6/1962, R 19/1964, R 9/1972 v odůvodnění, R 64/1973, R 24/1981-II. a ÚS 21/2002-u.)“ Toto je v kontextu kárného řízení, tak jak je upraveno v zákonu o advokacii a v advokátním kárném řádu, ještě významnější, neboť v tomto řízení se těžiště zjišťování všech skutkových okolností odehrává zejména až v průběhu tohoto řízení samotného (srov. § 33 odst. 6 zákona a § 18 advokátního kárného řádu); naopak kárný žalobce nemá specifické prostředky k tomu, aby před*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

podáním kárné žaloby vedl rozsáhlejší prověřování (jako je tomu v řízení trestním – srov. § 158 a násl. a § 164 trestního řádu). I přesto je ale nezbytné, aby byly v kárné žalobě popsány relevantní skutkové okolnosti, které svědčí o tom, že obviněný pravděpodobně spáchal kárné provinění. Rovněž je nezbytné, aby byl skutek vymezen dostatečně určitě.

40. V posuzovaném případě kárné žaloby z 3. 6. 2015 vymezují samotný skutek, v němž je spatřováno kárné provinění, velmi stručně (viz bod 16 shora). Co se týče **jednání**, které je v kárné žalobě vymezeno, tak to spočívá v tom, že se žalobci podílejí (jakožto jediní společníci, příp. jednatelé) na činnosti společnosti Dostupný advokát s.r.o., která provozuje webové stránky www.dostupnyadvokat.cz. Prostřednictvím této webové stránky společnost nabízí poskytování právních služeb (a tyto služby následně poskytuje); společnost přitom nemá k takové činnosti oprávnění. Takto je skutek vymezen v tzv. skutkové větě kárné žaloby; v odůvodnění se pouze poněkud odchylně hovoří o tom, že web www.dostupnyadvokat.cz je zaměřen na obstarání právních služeb. Co se týče **následku** způsobeného tímto jednáním, tak ten v kárné žalobě přímo popsán není. Vyjádřen je spíše nepřímou prostřednictvím právní kvalifikace uvedeného jednání, kdy způsob podnikání společnosti je označován za neoprávněné poskytování prvních služeb (na němž mají mít žalobci podíl). Tímto následkem by tedy bylo – jak uvádějí i žalobci – ohrožení práv klientů v důsledku poskytování právních služeb, u nichž by nebyly dány patřičné garance spojené s oprávněním k této činnosti – např. patřičná kvalita služeb, pojištění odpovědnosti apod. (právní kvalifikace dle čl. 11 odst. 3 etického kodexu). Následkem takového jednání má být i snižování důstojnosti a vážnosti advokátního stavu (právní kvalifikace dle čl. 4 odst. 1 etického kodexu).
41. Z uvedeného je zřejmé, že skutek je v kárné žalobě vymezen jen velmi úzce (úžeji např. než je popsán ve stížnosti ze dne 22. 1. 2015 – viz bod 15 shora), a to v přímé vazbě na provedenou právní kvalifikaci. Popis skutku je zaměřen pouze na to, že společnost poskytuje neoprávněně právní služby (resp. nabízí jejich poskytování).
42. Následně kárný žalobce až v závěrečné řeči pronesené při jednání konaném dne 30. 9. 2016 (viz bod 21 shora) hovořil o změně kárné žaloby, samotný skutek ale přitom vymezil totožným způsobem, jak byl vymezen již v kárných žalobách (opět zde kárný žalobce hovoří o tom, že společnost měla nabízet poskytování právních služeb a tyto služby poskytovat bez náležitého oprávnění). Změna je patrná pouze z rozšíření právní kvalifikace, kdy kárný žalobce nově spatřuje ve vymezeném skutku porušení čl. 32 odst. 2 etického kodexu (zákaz použití jiných osob k náboru klientů). Až v prvostupňovém rozhodnutí se ve skutkové větě hovoří o tom, že společnost prostřednictvím webových stránek nabízela obstarání právních služeb. Právě ve vazbách mezi společností a žalobci – v nastavení jejich podnikatelského projektu spočívajícím v obstarávání právních služeb žalobců společností – spočívalo (jak potom vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí) kárné provinění žalobců.
43. Podle názoru městského soudu není skutek, který byl vymezen v kárné žalobě, totožný s tím, pro který byli žalobci uznáni vinnými v prvostupňovém rozhodnutí. V kárné žalobě se hovořilo o tom, že se žalobci podílejí na neoprávněném poskytování právních služeb ze strany společnosti; v prvostupňovém rozhodnutí se potom hovoří o podílu na činnosti společnosti, která nabízí obstarání právních služeb. Městský soud se v tomto kontextu nemůže nepozastavit nad formulací skutkové a právní věty ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Z této skutkové věty pouze vyplývá, že žalobci se podíleli na činnosti společnosti, která nabízí obstarání právních služeb. Z takové formulace ale naprosto není patrné, v čem by mělo být jednání žalobců – kontextu v právní větě vymezených kárných provinění – závadné; mezi skutkovou a právní větou lze jen stěží nalézt spojitost – podle názoru soudu např. není vůbec zřejmé, proč by skutečnost, že se žalobci podílejí na činnosti společnosti, která nabízí obstarání (zprostředkování) právních služeb, znamenala, že jednají nečestně a nesvědomitě či že k náboru klientů používají jinou osobu. Skutková věta výroku prvostupňového rozhodnutí tedy postrádá popis stěžejních skutkových zjištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

44. V čem lze – dle názoru kárného senátu – spatřovat závadnost jednání žalobců, resp. jaké jsou relevantní skutkové okolnosti, lze poté seznat teprve až z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz bod 2 shora). Jedná se o skutečnost, že žalobci prostřednictvím společnosti nabízeli klientům obstarání právních služeb, které měli poskytovat jakožto samostatní advokáti; o skutečnost, že klienti měli žalobcům de facto platit za dvě různé služby – společnosti za obstarání právních služeb a přímo žalobcům za poskytnutí právních služeb – a konečně o skutečnost, že v takto nastaveném systému mohlo dojít k porušení pravidel mlčenlivosti, či že klienti mohli být zmateni ohledně toho, kdo je skutečně poskytovatelem právních služeb. Právě takovéto jednání je žalobcům ve skutečnosti v prvostupňovém rozhodnutí vytýkáno, v něm je spatřováno kárné provinění. Je ovšem zřejmé, že samotné **jednání** ale takto v kárné žalobě vymezeno nebylo – v ní se hovoří pouze o poskytování právních služeb společnostmi (totožnost jednání tedy není dána). V prvostupňovém rozhodnutí se přitom – na základě provedeného dokazování – jednoznačně uvádí, že společnost právní služby neposkytovala (str. 12 a 13). Rovněž jeho **následek** není totožný (to je zřejmé zejména z odlišné právní kvalifikace).
45. Zachování totožnosti skutku, o kterém se kárné řízení vede, je podstatné z hlediska zachování práva obviněného na obhajobu; je zcela zásadní, aby obviněný konkrétně věděl, co je mu vytýkáno (jaké jednání, resp. jaký způsobený následek), proti jakému tvrdí se má tedy bránit. Je možné, že kárný žalobce a po něm i kárný a odvolací kárný senát žalované měli pocit, že se v řízení po celou dobu projednávají okolnosti podnikání žalobců v návaznosti na projekt „dostupnyadvokat.cz“, resp. společnost. Takovýto pocit byl ovšem neopodstatněný a zejména nepřijatelný. Předmět kárného řízení (skutek) je třeba vymezit konkrétně, nepostačí např. obecně vymezit určité vztahy (např. podnikání žalobců a jejich vazby na společnost), a až následně v průběhu řízení zjišťovat a konkretizovat, zda a případně co je v rámci těchto vztahů závadné. Takový postup by byl přijatelný např. při výkonu správního dozoru (při provádění kontroly), nikoliv ale při vedení kárného řízení, které má povahu řízení trestního.
46. **Městský soud tedy uzavírá, že v posuzovaném případě nebyla v kárném řízení zachována totožnost skutku.** Byl tak porušen § 24 odst. 1 advokátního kárného řádu, a tím rovněž právo žalobců na obhajobu zakotvené v § 33 odst. 5 advokátního zákona a v ústavních předpisech. Pokud kárný žalobce chtěl rozšířit vymezení skutku, pro něž bylo kárné řízení vedeno, potom měl postupovat přiměřeně podle § 160 odst. 5 trestního řádu, tedy podat novou kárnou žalobu (případně podat její doplnění či rozšíření); dále by se znovu postupovalo podle § 7 a násl. advokátního kárného řádu.
47. Z uvedeného důvodu byl městský soud nucen zrušit jak napadené, tak prvostupňové rozhodnutí. Dále se městský soud zabýval i ostatními námitkami směřujícími proti procesnímu postupu žalované – byť závěry učiněné stran totožnosti skutku by byly pro jeho rozhodnutí postačující. Činí tak zejména z důvodu předcházení opakování procesních pochybení v dalším řízení (případně v jiných řízeních).
48. **Dále se tedy městský soud zabýval tím, zda změnou právní kvalifikace skutku těsně před vydáním prvostupňového rozhodnutím nebyli žalobci zkráceni ve svém právu na obhajobu.** Městský soud v této souvislosti obecně podotýká na jedné straně, že kárný senát není při svém rozhodování vázán právním posouzením skutku, tak jak je učiněno v kárné žalobě (subsidiárně § 220 odst. 3 trestního řádu užitý na základě § 35e odst. 2 zákona o advokacii); současně ale kárný senát má povinnost na případné jiné právní posouzení kárně obviněného předem upozornit (subsidiárně § 190 odst. 2, případně § 225 odst. 2 trestního řádu). Na druhé straně je třeba upozornit, že právní kvalifikace skutku je velmi důležitá z hlediska zacílení obhajoby; ta totiž není zaměřena jen na objasňování skutkových okolností, ale rovněž na vyvrácení toho, že vytýkané jednání naplňuje znaky kárného provinění (což může činit jak objasňováním skutkových okolností, tak např. právní argumentací apod.). Znalost toho, jaké kárné provinění je ve skutku spatřováno, je tak zcela stěžejní z hlediska koncipování obhajoby. Bez této znalosti by obhajoba byla částečně slepá. Nutno přitom zdůraznit, že v kontextu

kárného řízení s advokáty je právo na obhajobu zakotveno v § 33 odst. 5 zákona o advokacii; především ale vyplývá i z ústavních předpisů – viz zejména čl. 40 Listiny základních práv a svobod (jedná se o řízení, které má charakter řízení trestního). Žalobci v této souvislosti zcela případně poukazují na náleze ze dne 4. 12. 2017, sp. zn. I. ÚS 645/16, ve kterém Ústavní soud vyjádřil následující stanovisko (bod 12): „Z ústavněprávního hlediska je zejména podstatné, aby bylo obviněným a jejich právním zástupcům umožněno podrobně argumentovat a předkládat důkazy k prokázání svých tvrzení. Přitom je zřejmé, že právo na obhajobu je složeno z mnoha komponentů, z nichž jedním je bezpochyby právo zaměřovat se přesně a cíleně na to, co je trestně stíhanému v obžalobě kladeno za vinu, a polemizovat s tím. Rozhodnutí také nesmí být pro účastníky řízení překvapivé, vždy jim musí být dána možnost reagovat na provedené důkazy a uplatňovat případné návrhy nebo námítky. Obžalovanému z trestného činu musí být vždy zcela jasné a zřejmé, z jakého jednání je obviňován, aby mohl tímto směrem co nejefektivněji zaměřit svoji obranu.“

49. Z kárných spisů jednoznačně vyplývá, že kárné řízení bylo od svého zahájení (viz kárné žaloby z 3. 6. 2015) až do posledního jednání ve věci vedeno pro skutek, který byl kvalifikován jako porušení čl. 11 odst. 3 etického kodexu, z čehož bylo dovozováno i porušení čl. 4 odst. 1 etického kodexu. Kárný žalobce ale až v závěrečné řeči pronesené při jednání konaném dne 30. 9. 2016 právní kvalifikaci upravil (či rozšířil) tak, že ve skutku je nově spatřováno porušení čl. 32 odst. 2 etického kodexu (a v návaznosti opět čl. 4 odst. 1 etického kodexu). Podle tohoto ustanovení, [k] *náboru klientů nesmí advokát použít jiných osob, a to ani vlastních klientů. Za takové nepřípustné použití jiných osob se považuje též, předá-li jim advokát své informační prostředky nebo plné moci s určením, aby jich při získávání klientů pro advokáta použily.* Jak přitom vyplývá z výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, tak žalobci byli uznáni vinnými právě z porušení čl. 32 odst. 2 etického kodexu, naopak porušení čl. 11 odst. 3 etického kodexu kárný senát neshledal (ač tak není uvedeno ve výroku, ale vyplývá tak z odůvodnění na str. 12 a 13).
50. Uvedený postup – překvapivá změna právní kvalifikace – byl přitom značně pochybný. Zákon o advokacii, ani advokátní kárný řád takový postup neupravují; je tedy třeba v souladu s § 35e odst. 2 zákona vycházet přiměřeně z úpravy obsažené v trestním řádu. Nutno mít přitom na paměti, že úprava v trestním řádu je vzhledem k závažnosti trestního řízení dosti rigorózní, rovněž trestní řízení se odehrává ve vícero fázích (přípravné řízení – které má samo vícero fází – a řízení před soudem); pravidla obsažená v trestním řádu je tedy třeba aplikovat přiměřeně povaze kárného řízení ve věcech advokátů.
51. Předně je třeba říci, že trestní řád po podání obžaloby neumožňuje, aby žalobce (státní zástupce) dále samostatně měnil právní kvalifikaci skutku (tuto možnost má samostatně naposledy při podání obžaloby – srov. § 176 odst. 2 trestního řádu). Je sice představitelné, že před soudem bude v tomto duchu argumentovat; primární odpovědnost zde ale již leží na soudu, na kterém je, aby zaujal v tomto ohledu stanovisko a případně obžalovaného upozornil a dal mu prostor pro úpravu obhajoby (srov. § 190 odst. 2 a § 225 odst. 2 trestního řádu). Obdobně tedy tomu je i v kárném řízení s advokáty podle advokátního zákona. Kárný žalobce po podání kárné žaloby již nemůže samostatně měnit právní kvalifikaci skutku. Je třeba, aby si jeho případnou argumentaci osvojil kárný senát, který by pak postupoval přiměřeně právě podle § 190 odst. 2 či § 225 odst. 2 trestního řádu.
52. Podle § 190 odst. 1 a 2 trestního řádu (vztahuje se k předběžnému projednání obžaloby; v kárném řízení se ale dle názoru soudu uplatní pro postup kárného senátu v celém kárném řízení mimo jednání, které lze do jisté míry ztotožnit s hlavním líčením v řízení trestním), [m]á-li soud za to, že při správném použití zákona je nutno skutek, který je předmětem obžaloby, posoudit podle jiného ustanovení zákona, než podle kterého jej posuzovala obžaloba, vrátí věc státnímu zástupci k došetření [§ 188 odst. 1 písm. e)], je-li třeba vzhledem k odchylnému právnímu posouzení věc ještě blíže objasnit. Není-li došetření třeba, upozorní předseda senátu na možnost odchylného právního posouzení skutku osoby, kterým se doručuje opis obžaloby (§ 196 odst. 1).

53. Podle § 225 odst. 2 trestního řádu (vztahuje se k rozhodnutí soudu v hlavním líčení; to je možné ztotožnit s jednáním – viz § 13 a násl. advokátního kárného řádu), [u]znat obžalovaného vinným trestným činem podle přísnějšího ustanovení zákona, než podle kterého posuzovala skutek obžaloba, může soud jen tehdy, když obžalovaný byl na možnost tohoto přísnějšího posuzování skutku upozorněn podle § 190 odst. 2. Nestalo-li se tak, je třeba obžalovaného na onu možnost upozornit ještě před vynesením rozsudku, a žádá-li o to, poskytnout mu znovu lhůtu k přípravě obhajoby a hlavní líčení k tomu účelu odročit.
54. Citované ust. § 225 odst. 2 trestního řádu hovoří o povinnosti soudu v hlavním líčení upozornit obžalovaného na možné jiné právní posouzení skutku pouze v případě, že by skutek měl být posouzen přísněji. Nicméně Ústavní soud dovodil, že tak soud musí učinit vždy v případě, pokud je nutné, aby tím bylo zachováno právo obžalovaného na obhajobu a aby obžalovaný nebyl vystaven tzv. překvapivému rozhodnutí (srov. náleze ze dne 21. 7. 2004, sp. zn. I. ÚS 639/03).
55. V posuzovaném případě byla změna právní kvalifikace předestřena kárným žalobcem až při jednání v rámci závěrečné řeči. Jak vyplývá z protokolu o jednání kárného senátu ze dne 30. 9. 2016, tak poté co se kárný žalobce ve své závěrečné řeči vyslovil pro změnu právní kvalifikace, tak kárný senát k tomuto žádný postoj nezaujal, žalobce v tomto ohledu nijak neupozornil. Teprve až následně v samotném prvostupňovém rozhodnutí změnu právní kvalifikace od kárného žalobce převzal. Takový postup zcela zjevně odporuje výše uvedené povinnosti upozornit kárně obviněného na změnu právní kvalifikace (přiměřená aplikace § 225 odst. 2 trestního řádu). Žalobci tak v důsledku tohoto pochybení byli zkráceni ve svém právu na obhajobu, když jim nebyla dána možnost uzpůsobit svou obranu s ohledem na změněnou právní kvalifikaci (k tomu viz výše). Podle § 225 odst. 2 trestního řádu by přitom měli právo žádat o dodatečnou lhůtu k přípravě obhajoby (muselo by tedy dojít k odročení jednání). Nutno přitom podotknout, že žalobci se prostřednictvím svého právního zástupce při jednání této možnosti dovolávali, leč bezúspěšně.
56. **Městský soud tedy uzavírá, že v důsledku změny právní kvalifikace učiněné překvapivě kárným žalobcem až těsně před rozhodnutím ve věci,** a to bez patřičného upozornění ze strany kárného senátu a bez poskytnutí možnosti na uzpůsobení obhajoby (spojenou s odročením jednání) – jak by odpovídalo § 225 odst. 2 trestního řádu – **byli žalobci podstatným způsobem zkráceni ve své právu na obhajobu** (viz § 33 odst. 5 advokátního zákona a čl. 40 Listiny základních práv a svobod). Toto procesní pochybení přitom nebylo v odvolacím řízení nijak napraveno, když odvolací kárný senát nespatořoval v postupu kárného senátu žádné pochybení (viz bod 27 shora). Jedná se tedy o procesní pochybení, které by samo o sobě rovněž představovalo důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, protože v jeho důsledku může být toto rozhodnutí nezákonné.
57. **Z dalších namítaných procesních pochybení** považuje soud za nutné se vyjádřit k námitce vedení kárného řízení „inkvizičním způsobem“, kdy zejména žalobce b) musel kárnému senátu předložit velké množství dokumentů vztahujících se ke společnosti a webovým stránkám (viz protokol o jednání kárného senátu ve věci konaném dne 18. 12. 2015, poslední stránka).
58. Městský soud v této souvislosti připomíná, že podle § 18 odst. 1 a 2 advokátního kárného řádu, [d]ůkazy v kárném řízení před kárným senátem lze provádět za podmínek stanovených § 33 odst. 6 zákona. Svědci, jakož i osoby, které byly požádány o podání nebo předložení důkazního prostředku, musí být poučeny o tom, že tak nejsou povinny v kárném řízení před kárným senátem učinit; učiní-li tak, musí být poučeny o významu svědecké výpovědi pro řádné zjištění skutkového stavu. Rovněž je třeba mít na paměti zákaz nucení k sebeobviňování zakotvený jak v trestním řádu (srov. § 33 odst. 1 nebo § 92 odst. 1), tak na ústavní úrovni (srov. čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Z protokolu o jednání ve věci žalobců konaném dne 18. 12. 2015 nevyplývá, že by kárný senát žalobce poučil, že předložit požadované dokumenty není povinen, a to jak z důvodu uvedeného v § 18 odst. 2 advokátního kárného řádu, tak z důvodu zákazu nucení k sebeobviňování. V tom městský soud rovněž spatřuje pochybení, které ovšem nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí

(konečně žalobci ani neuvádí, že by je absence takového poučení konkrétně v kárném řízení poškodila). Městský soud ale apeluje na žalovanou, resp. na její kárné a odvolací kárné senáty, aby o řádné poučování z uvedených důvodů napříště dbaly.

59. Co se týče namítaných průtahů v řízení, tak ty samy o sobě nemohu být bez dalšího důvodem nezákonnosti vydaného rozhodnutí. Porušení procesní rovnosti stran je poté namítáno bez jakéhokoliv podkladu, soud se k němu tudíž nemůže blíže vyjádřit.
60. Městský soud se nezabýval **námitkami směřujícími proti hmotněprávnímu posouzení věci**, neboť prvostupňové ani napadené rozhodnutí nejsou výsledkem řádného procesního postupu (přezkum takového posouzení by tedy byl v tuto chvíli předčasný). Městský soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. právě s tím, že náprava procesních vad může vést k odlišnému hmotněprávnímu posouzení, a tedy k odlišnému výsledku kárného řízení.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. S ohledem na shora uvedené městský soud napadené rozhodnutí na základě § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. S ohledem na zásadní procesní pochybení spočívající v tom, že žalobci byli uznáni vinnými ze spáchání skutku, o němž kárné řízení nebylo vedeno, přistoupil městský soud na základě § 78 odst. 3 s. ř. s., rovněž ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.
62. Městský soud dále rozhodl věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit k dalšímu řízení žalované. V dalším řízení bude žalovaná vázána právním názorem, který městský soud v tomto rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
63. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měli žalobci ve věci plný úspěch, náleží jim náhrada nákladů řízení. Náklady řízení představují odměnu za zastoupení advokátem a částku představující zaplacené soudní poplatky. Pokud jde o výši odměny za zastoupení, vycházel soud - vzhledem ke spojení věcí - při stanovení výše odměny za zastupování z § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle něhož při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí.
64. Tarifní hodnota u žalob na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu je částka 50.000,- Kč [§ 9 odst. 4 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb.]. Součet tarifních hodnot za 2 spojené věci představuje částku 100.000,- Kč. Odměna za jeden úkon právní služby z této tarifní hodnoty představuje částku 5.100,- Kč. Za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) přísluší odměna za zastupování ve výši 10.200,- Kč. Součástí odměny za zastupování jsou režijní paušály po 300 Kč v každé věci (§ 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb.); tedy dva paušály v každé věci násobeno 2 žalobami = 4 paušály, což činí 1.200,- Kč). Celkem odměna za zastupování za dva úkony právní služby v této věci představuje částku 11.400,- Kč. K této částce je nutno připočítat daň z přidané hodnoty, když zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem této daně. Daň z přidané hodnoty představuje 21 % z částky 11.400,- Kč, tedy částku 2.394,- Kč. Celkem odměna za zastupování představuje částku 13.794 Kč. K této částce pak přísluší náhrada nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku z každé žaloby, za 2 žaloby tedy částka 6.000,- Kč. Celkem náklady řízení představují částku 19.794,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. listopadu 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.